

Hrvatska krajem 2018. – Propuštene prilike i perspektive (I.)

hkv.hr/izdvojeno/nae-teme/pitali-smo/30878-hrvatska-krajem-2018-propustene-prilike-i-perspektive-i.html

16. prosinca 2018.

Približavamo se kraju 2018. godine. U siječnju će se navršiti 27 godina od međunarodnog priznanja Republike Hrvatske.

Ako gledamo u retrospektivi, svi ozbiljniji analitičari složiti će se da u tih 27 godina Hrvatska nije postigla koliko je mogla i da je još uvijek riječ o nedovršenoj državi s premalo hrvatskog sadržaja.

U sadašnjem trenutku hrvatske povijesti nameće se pitanje koji su to danas ključni problemi hrvatske države koji joj nedaju ići naprijed i gdje se nalaze rješenja za te probleme. U dva nastavka donosimo komentare na ovu temu istaknutih hrvatskih intelektualaca. U prvome nastavku komentiraju: prof. emeritus Matko Marušić, Mile Prpa, mr. sc. Miljenko Stojić, Kazimir Mikašek Kazo i dr. sc. Ivan Poljaković.

Prof. emeritus Matko Marušić: Stanje odlično i bit će još bolje

Danas je u Hrvatskoj stanje odlično i bit će još bolje. Svi oni koji će mi zamjeriti, pače se i zgroziti nad tom tvrdnjom, naći će sebe na kraju ove male rasprave.

Dva su razloga zašto ljudi misle da u Hrvatskoj nije dobro, da Hrvatska „ide u krivom smjeru“ i da će propasti.

Hrvatska i njezini problemi

Prvi je razlog to što u Hrvatskoj ima mnogo problema. Njih ovdje ne ću analizirati, jer bi za to trebao veliki prostor i pomno obrazlaganje. Ti su

problemi povijesno naslijeđeni i objašnjivi, primjerice korupcija, nerad, neznanje, kradljivost i lažljivost. Zbog njih napredujemo sporije nego bismo mogli i željeli, ali tu

se ne smije upasti u „začarani krug“ argumenata: imamo, primjerice, veliki problem s korupcijom, ali ona je naslijeđena, a nije produkt slobodne i samostalne države. Korupcija usporava napredak, a onda to „ljuti“ upravo one koji su i sami korumpirani. Državu bi trebalo optužiti za slabo suzbijanje korupcije, ali i to je „začarani krug“ – naravno da se država slabo bori protiv korupcije kad je – korumpirana.

No ja želim ovdje vrlo glasno i uvjerenom uzviknuti da, usprkos nabrojenim (i nenabrojenim) problemima, stanje u našoj državi uopće nije teško! Rješenje naslijeđenih problema traži civilizacijski pomak, dakle puno vremena i truda, a ljudi su nestrpljivi. Očekuju da im se dobar život dogodi sam, kao da ne znaju da ga sami moraju takvim napraviti. Danas nam je najbolje u našoj povijesti, a tko dobro gleda vidi da lijepo i napredujemo. Tko je nestrpljiv, preporučit ću mu odličan lijek: neka zaboravi na sve druge, na politiku, sudstvo i

Neprijatelji Neprijatelja Hrvatske u Hrvatskoj nema mnogo, ali su napuhani kao žabe kad krekeću. I krekeću, uvijek isto – protiv Hrvatske, a s pozivanjem na lažni antifašizam, ustaštvo, nacionalizam. Malo ih je, ali su odvratni. No moramo znati da njih svih zajedno, uključivši i one bolesne, lude i izravne plaćenike iz

inozemstva, u Hrvatskoj nema više od 20%, onoliko koliko je bio procijenio gospodin prvi hrvatski predsjednik Franjo Tuđman. korupciju, čak i na slabo stanje Hajduka, i neka se brine samo za sebe i svoju obitelj. Vrlo brzo će mi biti mnogo bolje.

Neprijatelji uspješno ocrnjuju Hrvatsku

Drugi razlog zbog kojega mnogo ljudi misli da je stanje u Hrvatskoj teško je privid i propaganda koje stvaraju hrvatski neprijatelji. U Hrvatskoj postoje ljudi, moćni ljudi, koji su njezini neprijatelji. Oni žele da Hrvatska propadne. Oni su uvijek, sa svojim pretcima, bili protiv hrvatskoga osamostaljenja i to su i danas.

Grubo govoreći, zbog tisućugodišnje okupacije, u Hrvatskoj su od davnina postojali ljudi koji su se zbog ovih ili onih razloga prodali okupatoru. Da ne idemo u dalju povijest, u novijoj su to bili mađarioni, austrofili, talijanaši, autonomaši, orjunaši, jugoslaveni, a danas su to komunisti. Suvremeni komunisti su, treba to dobro uočiti, danas zakrinkani u liberale, „nezavisne intelektualce“, civilno društvo, lažne manjine ili u obične prikrivene udbaše. Komunisti su neprijatelji slobodne i samostalne Hrvatske prije svega jer njihova ideologija cilja na ukidanje nacionalnih država i vjera. No povrh

toga, zbog komunističkoga internacionalizma i i posljedičnoga Titova jugoslavenstva, oni su povezani s velikosrpskom politikom, često i nesvjesno, pa su dodatno protivnici hrvatske samostalnosti.

Treba se prisjetiti, primjerice, da su partizani (pomiješani sa četnicima) primarno ratovali protiv NDH, a ne protiv Nijemaca. Kad se dobro prostudira partizanski rat, vidjet će se da su partizani ofenzivno ratovali samo protiv ustaša i domobrana, a Nijemce su izbjegavali i od njih su samo bježali ili se branili kad su bili stjerani u kut. Svi „sedam ofenziva“ Nijemaca na partizane su zapravo njemačko „čišćenje terena“ (osiguranje transporta za Grčku), a tek 1945. partizani poduzimaju napade na već poražene Nijemce u povlačenju (ali poražene od Saveznika).

Neprijatelja Hrvatske u Hrvatskoj nema mnogo, ali su napuhani kao žabe kad krekeću. I krekeću, uvijek isto – protiv Hrvatske, a s pozivanjem na lažni antifašizam, ustaštvo, nacionalizam. Malo ih je, ali su odvratni. No moramo znati da njih svih zajedno, uključivši i one bolesne, lude i izravne plaćenike iz inozemstva, u Hrvatskoj nema više od 20%, onoliko koliko je bio procijenio gospodin prvi hrvatski predsjednik Franjo Tuđman.

Račun je razmjerno jednostavan: na referendum o hrvatskoj samostalnosti 19. svibnja 1991. izašlo je 83,56 posto birača, a od njih se 94,17 posto izjasnilo za samostalnost. Kad se ta dva broja pomnože dobije se da je za hrvatsku samostalnost, nakon 888 godina sužanjstva, čežnje za samostalnom i slobodnom državom i žrtvovanja milijuna života za tu čežnju, glasovalo 78,7% hrvatskih građana. To je fantastičan broj, ali on znači i da je 1991. ipak čak 21,3% hrvatskih građana bilo protiv stvaranja samostalne hrvatske države. U kategoriju „protiv“ ovdje sam ubrojio i one ljude koji nisu bili neprijatelji, ali nisu bili ni dovoljno domoljubni da izađu na izbore. Taj broj od 21,3% onih koji nisu glasovali za hrvatsku samostalnost blizu je Tuđmanove procjene.

No nakon toga je iz Hrvatske odselilo mnogo Srba koji nisu htjeli živjeti u slobodnoj i samostalnoj hrvatskoj državi i dobar broj nekih drugih koji su tu i takvu državu mrzili. Odselilo je i dosta Hrvata, onih koji su se bojali rata i poraza. Zato se danas može dati samo gruba procjena koliko u Hrvatskoj živi njezinih neprijatelja. Ja procjenjujem da ih je između 10% i 15%, ali i to može biti pretjerivanje, jer je posljednji popis stanovništva otkrio da se 86% stanovnika Republike Hrvatske smatra katolicima, 10% su neke druge vjere, a samo je 4% ateista. Pomna i stručna analiza tih brojeva svela bi udio hrvatskih neprijatelja negdje na 10%.

Neprijatelji slobodne i samostalne Hrvatske među hrvatskim stanovništvom su heterogeni, od četnika koljača do bijeda koji se prodaju i za male novce, možda čak i nesvjesno. Najviše je budala, a svi su nesretni, jer žive u državi koju mrze. A u vrijeme demokracije, globalizacije i hrvatskoga članstva u Europskoj Uniji, samo budala može živjeti u državi i društvu koje mrzi. Ili onaj tko svoju patnju dobro naplaćuje, pa mu se čini da dobro trži smisao ljudskoga, u tom slučaju svojega života.

Dva su moguća razloga zašto neprijatelji Hrvatske ipak žive u Hrvatskoj. Prvi je da im je tu dobro, jako dobro, jer su se pod Titom napljačkali (vidi npr. židovski stanovi), nametnuli na dobre pozicije (mediji, sveučilišta, nevladine udruge) i nigdje materijalno ne mogu bolje živjeti s toliko malo rada i znanja koje ovdje ulažu i imaju. Glumataju intelektualce internacionalce, znanstvenike društvenih i humanističkih znanosti i borce za ljudska prava, sve do internacionalno poželjnih spolnih i drugih „različitosti“. Drugi razlog življenja hrvatskih neprijatelja u Hrvatskoj je da su to plaćeni neprijateljski „spavači“, koje narod kolokvijalno naziva „udbašima“. No to nisu oni istočnonjemački udbaši u sivim kaputima, masne kose i uvijek namršteni; danas su to uglašeni sveučilišni profesori „širokih vidika“, koji više ne nose pištolje u džepu, čak ni prislušne uređaje, nego glume liberalne demokrate, a žive na novcu iz inozemstva koji dobivaju za denunciranje Hrvatske. Linije takve povezanosti gotovo uvijek se mogu ispratiti do četničkih organizacija u inozemstvu. Odličan primjer je kažnjavanje nogometaša Joea Šimunića – tko ga je prijavio i tko je protiv njega svjedočio. (Pogledajte malo bolje.)

Deset do petnaest posto neprijatelja za junački, domoljubni i jaki hrvatski narod ne bi trebao biti problem, ali jest. Jer hrvatski narod nema dovoljno intelektualaca, ali stvarno domoljubnih, poput Hosovaca, koji bi neprijatelje porazili suvremenim metodama ratovanja, dakle – znanjem, finoćom, pismenošću i intelektualnošću.

Šifra je: domoljubni i učeni. Jer ima i domoljubnih i učenih, ali obje značajke zasad ipak razmjeno rijetko dolaze zajedno.

Hrvatskih vrhunskih, a domoljubnih intelektualaca ima malo jer su u protoku vremena pobijeni ili im je pogušeno KadroviU času kad se Hrvatska osamostalila, komunistički su kadrovi bili na svim pozicijama u državi – od Udbe i vojske do glumaca i učiteljica. Oni su se onda uzvikali da se ne smije progoniti „vrijedne kadrove“, domoljubna Hrvatska nije vrijednih ni imala, i oni su ostali u školama i u kulturi. I nastavili su svoje „antifa“ učenje. Kad su vidjeli da ih se ne će dirati i kad je rat jenjao, digli su glas kreketu – kao da je to još uvijek Titova, njihova Jugoslavija.stvaralaštvo: zabranjeno, sakriveno, izobličeno, ismijano. Danas bi i mnogi poštenu ljudi rekli da je Renato

Baretić najbolji suvremeni hrvatski pisac, a Baretić nije dostojan ni olovku oštriti jednom Ratku Cvetniću (zna li tko za njega?) ili Ivanu Aralici. Oni su pogušeni, eto, sami svjedočite; jer TV prikazuje tko dobiva nagrade za najbolje knjige, a ne prikazuje tko o tome odlučuje.

U eliminaciji hrvatskih vrhunskih intelektualaca postoji više tehnologija. Prva je da su ubijani; od Milana Šufflaya do Bruna Bušića. Potpuni genocid hrvatskih intelektualaca obavljen je 1945., kad su pobijeni svećenici, inače povijesna srž hrvatske domoljubne intelektualnosti, elitni vojnici, novinari, sudci i poduzetnici. Sjetimo se samo jednoga primjera, koji je zatajen, a zaprepašćujući je: zatvoren je i u zatvoru je 1949. umro Ivo Tartiaglia, najbolji splitski gradonačelnik svih vremena – jer je i osobno bio bogat. Ulica koja se zvala po njemu preimenovana je u Ulicu prvoboraca, da bi, kad je preimenovana u Zvonimirovu ulicu komunisti, (sada „lijevi liberali“) kreketal da je to ustaštvo i napad na kulturu i „antifašizam“. Zatajili su da su tu ulicu oni prvi preimenovali, s tim da su i u smrt poslali čovjeka po kojemu se do njihova dolaska zaslužno zvala!

Nakon totalnog kulturocida 1945., slijedi 45 godina gušenja i laganja. Gušeni su i ugušeni svi hrvatski domoljubni intelektualci (1967., 1972., Bijela knjiga, I. Mandić, S. Šušvar, ne može se ovdje sve nabrojiti). Školsko gradivo u svim društvenim i humanističkim predmetima potpuno je promijenjeno i istine su zamijenjene lažima. Uspostavljen je kult Tita i Partije, a partizanski i ustaški pokreti prikazani su opširno i značajno lažno. Danas, kad je ekipa Budak-Jokić-Divjak svela povijest Domovinskoga rata na nekoliko školskih sati (8? – ne može se doznati!) u osmom razredu osnovne škole, a u gimnazijama ga uopće nema (!!!), svi su zaboravili (a „napredni“ taje) da se narodnooslobodilačka borba učila detaljno (a lažno!) po godinu dana i u osnovnoj i u srednjoj školi, i to samo u predmetu Povijest, a onda i u drugima, vrlo opširno: filozofija, sociologija, ekonomija, zemljopis, društveno-politički odgoj... ne mogu se više ni sjetiti u kojemu nije, osim matematike. A danas antife, te iste koje su taj i takav program bile sastavile i nametnule, u slobodnoj i samostalnoj Hrvatskoj krekeću da „politiku treba maknuti iz škole“. Idu za tim da se ne bi učila istinita, slavna i pobjednička hrvatska povijest!

U času kad se Hrvatska osamostalila, komunistički su kadrovi bili na svim pozicijama u državi – od Udbe i vojske do glumaca i učiteljica. Oni su se onda uzvikali da se ne smije progoniti „vrijedne kadrove“, domoljubna Hrvatska nije vrijednih ni imala, i oni su ostali u školama i u kulturi. I nastavili su svoje „antifa“ učenje. Kad su vidjeli da ih se ne će dirati i kad je rat jenjao, digli su glas kreketa – kao da je to još uvijek Titova, njihova Jugoslavija.

Nastao je privid propasti i izdaje, i to – kao da su i propast i izdaja došle od domoljubne hrvatske vlasti!

Neprijatelji Hrvatsku napadaju i kroz kritike životnoga standarda, i to im odlično prolazi. Naime, život nakon propasti (nerazvijenosti) komunizma i ratnih razaranja 1990.-1998. ionako nije bio lak, i zlikovci razmjerno lako uspjehe i napredak prikazuju kao neuspjeh hrvatske države. Ljudi u to vjeruju jer drugo i nemaju prilike čuti, a uz slaba ili nikakva znanja, vještine i radni moral koji su naslijedili ne mogu vratiti

optimizam i bitno vidljivo popraviti svoj standard. Zato 10% napuhanih kreketuša uspijeva zatomiti velike uspjehe slobodne Hrvatske koje dokumentira tisuće podataka! Tisuće, da! Od jave sna o autocesti, do nezamislivog stanja da nemamo inflaciju i da je državni proračun uravnotežen. Da ne govorim o vilama s bazenima u Dalmatinskoj zagori, ili sasvim previđenom izvješću ministra g. Garija Cappelija koji je ovih dana najavio da Hrvatska u dolazećoj godini 2019. u turizam ulaže milijardu i sto milijuna eura! Pa samo bi za tu vijest trebala zvoniti zvona hrvatskih crkava, zar ne bi?

A sjetite se samo priče o izraelsko-američkim ratnim zrakoplovima F16! Prvo smo ih kupili (imamo novca). Drugo su nam ih Izraelci prodali (ne tretiraju nas kako naši komunisti htjeli, v. Joe Šimunić). Treće, užasnite tim važnim postignućima, antife su tvrdile da su to stare kante. Pa je nastao neki oblik spora između Izraela i SAD oko licencija, pa su žabe kreketnule da to nisu bile stare kante nego da će Amerikanci zabraniti prodaju. Pa je neka antifa novinarka pitala (TV) ministra obrane Damira Krstičevića hoće li ostati u Vladi (kao „odgovoran je jer je pogriješio u kupovini“), a on je, genij moj mili, rekao: „Ne razumijem; imate li Vi neki drugi plan?“

Tako treba odgovarati žabama kreketušama.

Kako nam je, dakle, danas, Marušiću?

Treba razumjeti kao i zašto danas ima jako malo vrhunskih hrvatskih intelektualaca koji su i zdravo domoljubni, zašto naša djeca ne znaju hrvatsku istinu i preziru svoje roditelje „desničare“ i da je to zato što – sa službenih i plaćenih pozicija – žabe kreketuše krekeću da smo ustaše, katolibani, nacionalisti, nazadni i – siromašni.

Loše jest, jer smo preslabi (slabo učimo i radimo, jer su najbolji pobijeni i pogušeni), preblagi (katolici) i neiskusni u borbama u demokraciji, pa se od komunizma i srpskih pustošenja presporo oporavljamo. Treba se usredotočiti na sveobuhvatne analize svake vijesti koja nam se čini važnom (v. Joe Šimunić, F16, Capelli, Tartaglia), učiti, raditi i štititi svoja prava i svoju Domovinu. Samo nju imamo. Oni nam je hoće uzeti da bi nas podjarmili i da nestanemo u mukama, jer će nam, naprimjer, oduzeti djecu i

zatvoriti pa prenamijeniti hramove. Ne smijemo se između sebe svađati (npr. kao što demografiji napadaju Vladu) nego raditi, a žabama kreketušama uzvratiti kao majstor Krstičević. On to zna i može, jer ih je i u ratu taracao (splitski izraz za sranjivanje sa zemljom).

Znam da će mi ovdje mnogi opet reći: „Nisi rekao kako nam je danas, Marušiću?“ Budući da me to pitaju časni i lojalni, domoljubni hrvatski ljudi, odgovorit ću ponovno, a kratko:

„Izvršno. Nikad nije bilo bolje, a bit će i još bolje. Gledajte svojim očima, ne slušajte žabe kreketuše.“

Uostalom, držim da je dostatno citirati jedan mali odjeljak iz knjige koju sam za vas (braću Hrvate i sestre Hrvatice i sve ljude u Hrvatskoj) napisao ove godine:

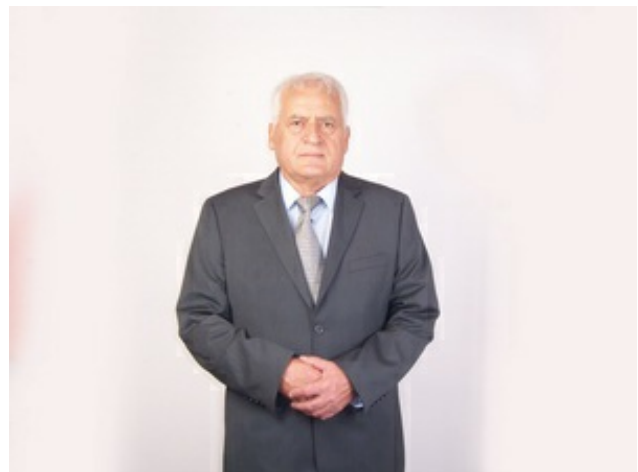
„...ljubav nosi obveze, koje se vraćaju kao korist i ljepota življenja, ali neki bi ljudi htjeli dobro živjeti a da nemaju odgovarajuće obveze. Proistječe da u Hrvatskoj nesretno žive oni koji je nedovoljno vole i oni koji je nisu dostojni.“

Mile Prpa: Hrvati se boje upravljati suverenistički svojom državom

Kroz dugih 888 godina (od Pacta convente 1102 do 1990) pod tuđinskom vlašću nanoseno nam je veliko teritorijalno oskrnuće, stvorilo je duboku gospodarsku i duhovnu rupu u našoj povijesti, ali i u našim dušama, u našoj svijesti – rezultiralo je našom nezrelošću u vođenju vlastite države,

Polazeći od toga da bi politika trebala biti sami vrh empirijske mudrosti koja usmjerava svoj narod prema prosperitetu, prema boljitku i njegovoj nacionalnoj i socijalnoj sigurnosti u budućnosti, očuvanju nacionalnog suvereniteta i dostojanstva naroda, jačanju njegove patriotske i socijalne svijesti, a u skladu s humanističkom filozofijom i kršćanskim svjetonazorom koje je nadživjelo sve države i režime svijeta – jer stavlja čovjeka i njegovu društvenu, nacionalnu i socijalnu dobrobit u središte pažnje!

Konstatirajući da se, gotovo sve političke garniture koje se izredale na vlasti na vrhu hrvatske države do sada, nisu držale tog principa, pa su često postupale suprotno nacionalnim, patriotskim i socijalnim interesima hrvatskog naroda. Ponekad i suprotno zdravom razumu.

Počesto su služili interesima moćnog globalističkog kapitala i služili njihovim gospodarima, a zanemarivale su nacionalne patriotske i socijalne interese svog naroda i svih građana u RH, a posebno zanemarivale i interese hrvatskog nacionalnog korpusa razasutog diljem svijeta, koji se silom prilika i pod utjecajem različitih kultura i svjetonazora sve više udaljava od svog matičnog naroda.

Stoga nacionalno-patriotsko, gospodarsko-socijalno, kulturno-svjetonazorsko, a posebno i moralno stanje u hrvatskoj državi postalo je više nego zabrinjavajuće.

Političke garniture nisu u stanju ni sagledati to stanje, a kamo li povući strateške i taktičke političke i gospodarske poteze da se to stanje razriješi. U narodu i iseljeništvu živi svijest da to i ne žele, ili da se barem dovoljno ne trude.

Socijalna raslojenost hrvatskog društva je znatno veća nego u doba feudalizma i kmetstva. Dok jedni jedva da imaju i zalogaj kruha da prehrane svoje obitelji, drugi se razmeću. Iseljavanje. Perspektiva i budućnost mladih ljudi u vlastitoj domovini je mala ili gotovo nikakva. Zar vam to ne ilustrira činjenica da niti jedan predsjednik hrvatske države do sada nikada nije podnio godišnji izvještaj o stanju društva i nacije. Da se na nijednoj sjednici Sabora nije raspravljalo o sve većem, masovnijem odlasku mladih ljudi iz Hrvatske, što predstavlja pravu moru za cijeli narod. Unutarnjim razarateljima Hrvatske to je očito dobro došlo, pa ne dopuštaju o tome javno govoriti. bogatstvom i imovinom koju najčešće nisu stekli kao rezultat vlastitog rada, već prvenstveno uzimajući izravno ili neizravno iz državnog, županijskog i lokalnog proračuna.

Hrvatsko selo, a time i poljoprivredna proizvodnja posebno su zapušteni. Polja su neobrađena, mnoge kuće su prazne ili je u njima staračko stanovništvo. Naše selo umire! Umire ponajprije zbog maćehinskog odnosa vlasti prema poljoprivrednicima, a posebno i prema stočarima, mljekarima i sl.

Zbog interesa uvoznog lobija nestaju naše farme, s tržišta nestaje zdrava domaća hrana, a preplavljuje ga uvozna hrana sumnjive kvalitete. Hrvatsku poljoprivredu treba staviti pod posebnu zaštitu države unapređujući tehnologiju i interes mladih ljudi da ostanu u svojim selima, na svojim imanjima i da tamo proizvode kvalitetnu hranu za široko europsko tržište.

Perspektiva i budućnost mladih ljudi u vlastitoj domovini je mala ili gotovo nikakva.

Zar vam to ne ilustrira činjenica da niti jedan predsjednik hrvatske države do sada nikada nije podnio godišnji izvještaj o stanju društva i nacije. Da se na nijednoj sjednici Sabora nije raspravljalo o sve većem, masovnijem odlasku mladih ljudi iz Hrvatske, što predstavlja pravu moru za cijeli narod. Unutarnjim razarateljima Hrvatske to je očito dobro došlo, pa ne dopuštaju o tome javno govoriti.

Kao narod moramo sačuvati svakoga pojedinca i osigurati mu kruh u vlastitoj domovini.

Mi smo iseljenička država, samo iz razloga što se njome loše upravlja, a kroz povijest, jer su s nama upravljali stranci, samo zbog naše nesloge.

Danas, nakon više od tisuću godina, ima nas tek duplo više nego što nas je bilo za vrijeme kralja Tomislava. Hrvatska je danas najviše ugrožena demografski, vlast o tome šuti, umjesto da se o tom pitanju organizira rasprava u saboru, u stručnim institucijama sl. i da se poduzmu sve mjere da se natalitet popravi. Mi moramo takvoj politici koja to provodi već jednom reći - dosta!

Trebamo uspostaviti organizaciju države i njenu čvrstoću po uzoru na jake države zapada. A posebno po pitanju zajedništva domovinske i iseljene Hrvatske. Hrvatska se mora okrenuti svom iseljentištvu i otvoriti mu širom vrata za njegov što veći povratak u matičnu domovinu. Vratite se doma Hrvatska Vas moli!

Hrvatske znanstvene i kulturne institucije, i hrvatska tzv kulturna i znanstvena elita u cijelosti su zakazali na nacionalnom i patriotskom planu, kao da ih se ne tiče pogubno stanje u državi i društvu i sve izvjesniji nazirući sunovrat gospodarstva s teškim posljedicama za narod i državu, ali i za cijeli nacionalni korpus u svijetu. Kao da sudbina naroda i njegova budućnost ne spada u njihovu znanstvenu i kulturnu opservaciju, pa makar i onu sporadičnu.

Želimo pokrenuti, u što većem broju, povratak naših iseljenika i njihove djece u domovinu. Želimo da Hrvatska postane zemlja useljentištva, (prvenstveno povratkom naših iseljenika) i stranih zemlja, da nam ponovno u opustjelim selima ožive stara ognjišta. Mi imamo za to sve uvjete, ali do sada niti jedna politička garnitura za to nije mnogo marila. Mi smo jedinstven narod i gdje god se nalazi koji njegov pripadnik u svijetu treba biti pod zaštitom svoje matične domovine i države.

Domovinsku i iseljenu Hrvatsku želimo povezati svim mogućim vezama, pa i

institucionalno, kako bi cjelokupni naš narod disao i osjećao se kao jedno tijelo, kao jedna duša, kao jedinstven hrvatski organizam. A svakako, napose želimo zaustaviti svako daljnje iseljavanje naših mladih i stručnih ljudi, naših radnika i sl.

Premda je Hrvatska ustavno deklarirana kao sekularna država, 90% njenog stanovništva su kršćani, visoko pretežno katolici. Primjećuje se vrlo visoka disproporcija zastupljenosti u javnim službama i na visokim političkim funkcijama između brojčanosti kršćana i niske brojčanosti na strani lijevog svjetonazora. U javnim sredstvima informiranja, dnevnom tisku, na javnoj televiziji, na radiopostajama gotovo je zanemarivo malen postotak onih koje se legitimiraju kao vjernici, kao kršćani. Dok se postotak javnih osoba (ateista, agnostika, članova bivše komunističke partije, nacionalnih manjina i sl.) diže vrlo visoko.

Počesto se na mainstream medijima ima osjećaj da se još nalazimo u socijalističkoj Jugoslaviji i njenom ozračju. To MedijiPočesto se na mainstream medijima ima osjećaj da se još nalazimo u socijalističkoj Jugoslaviji i njenom ozračju. To je najbolji dokaz da Hrvatskom još uvijek dominantno vladaju oni koji je nikada nisu željeli, ne samo samostalnu, već nikakvu hrvatsku državu. Kao demokršćani zbog neprincipijelnih koalicija prisiljeni smo na izborima glasati za "manje zlo". Što nikad nije bilo dobro rješenje. je najbolji dokaz da Hrvatskom još uvijek dominantno vladaju oni koji je nikada nisu željeli, ne samo samostalnu, već nikakvu hrvatsku državu. Kao demokršćani zbog neprincipijelnih koalicija prisiljeni smo na izborima glasati za "manje zlo". Što nikad nije bilo dobro rješenje.

Naša je povijest junačka, ali ona zbog prešućivanja nije duboko ušla u svijest hrvatskog čovjeka. U školskim povijesnim knjigama glavne aktere te povijesti se prešućuje, pa sve do naših dana kad se želi zamagliti i sam obrambeni Domovinski rat, ne bi li se što prije zaboravio. Čak se ide toliko daleko da se slobodno ne smije istraživati povijest II. svjetskog rata i poraća. Javnosti i znanstvenicima nedostupni su arhivi s dokumentima iz tog tragičnog razdoblja.

Ne želimo ponoviti političke grješke naših očeva i djedova iz naše povijesti koje su imale tragične posljedice za cjelokupni nacionalni korpus, a posebno one u dvadesetom stoljeću. Želimo objektivno utvrditi našu sadašnjost u kojoj je duboko ugrađena i naša gorka prošlost, čije posljedice još i te kako osjećamo na svakom koraku.

I nakon sedamdeset godina ne dopuštaju nam da bar prebrojimo svoje mrtve iz najtragičnijeg segmenta svoje povijesti - poraća. Kao narod ne zatvarajmo knjigu svoje prošlosti da bismo mogli i znali čitati i njegovu – knjigu budućnosti.

Čuvajmo i spoznajmo svoje korijene da bismo znali učiti iz povijesnih grješaka da ih više nikada ne ponovimo. Hrvatska je došla pred situaciju da se jednostavno mora okrenuti prema budućnosti, a to znači izvršiti dekomunizaciju i dejugoslavenizaciju društva i s javne scene maknuti sve njihove preostale relikvije, ali i brojne istaknute antihrvatske političke protagoniste.

Naše pravosuđe je doslovice blokirano i potpuno nefunkcionalno, nažalost djelomično i korumpirano. Posebno je neučinkovito Državno odvjetništvo (koje počesto pokreće procese na idološkoj osnovi po pitanju svjetonazora. Za lijevi svjetonazor (počinitelje kaznenih djela) uglavnom nije zainteresirano za njihovo procesuiranje, a posebno nije zainteresirano za pokretanje sudskog procesuiranja za ratne zločince iz redova agresora na Hrvatsku.

U državi neke temeljne stvari nisu uspjele, dopustili smo kriminalizaciju Domovinskog rata, domaće ili međunarodno suđenje ključnim vojnim i političkim figurama, pobjedničkim generalima i brojnim braniteljima iz Hrvatske i BiH, kao da smo izgubili rat pa se vrši odmazda. Nije slobodan ili barem zaštićen hrvatski nacionalni korpus u BiH koji je trenutno izuzetno ugrožen, a slično je i u drugim povijesnim nekad hrvatskim prostorima, koji je sada u stadiju nestajanja s tih vjekovnih ognjišta.

I samo rađanje hrvatske države bilo je kao rađanje djeteta s mnogo babica (upetljavanje mnogih stranih država i njihovih politika). Kao što narod kaže – više babica - kilavo dijete.

Nikakvu suglasnost između hrvatske dijaspe i matične države nismo uspjeli uspostaviti, niti uključiti dijasporu u funkciju države, štoviše ne damo joj ni da se približi, da investira u Hrvatsku, a kamoli da se organizirano vrati u domovinu i da participira u vlasti i sl. To je bila i još uvijek je jedna od najvećih strateških grješaka svih generacija hrvatskih političara od 1990. g sve do danas.

Dopustili smo tzv. privatizaciju, koja je u suštini bila sveopća pljačka i uništenje hrvatskog gospodarstva. Dopustili smo prodaju u besćenje strateških firmi INA, Telekom, Banke, Pliva i sl. sve samo s ciljem da pojedinci iz vlasti dobro omrse brk. I današnja kriza oko Agrokor vrti se u istom krugu i s istim ciljem. Svakom razumnom je jasno da nije mogao nastati dug koji se broji desetcima milijardi kuna, jer je sva roba dobavljača prodana, a novac po već poznatom principu – Tko je jamio, jamio! Ili izmaglio.

Pozivamo mlade intelektualce, i sve druge građane, da ostanu u Lijepoj našoj, da se društveno i politički organiziraju i ujedine i da sami grade svoju budućnost u vlastitoj domovini, da grade Hrvatsku po mjeri svojih potreba, a jednako tako Hrvate u BiH i drugim susjednim državama da ostanu na svojim vjekovnim ognjištima i da grade suživot s drugim narodima. Učinimo sve da se taj egzodus čim prije počme vraćati u svoju domovinu.

U hrvatskom duhu još uvijek vlada strah iz prošlih vremena – pa nije ni čudno da se boje upravljati državom, što nigdje u svijetu nije slučaj. Umjesto pozivanjem na suverenizam, oni se te riječi plaše i nikad ju javno ne izgovaraju.

Jednom reče bivša premijerka (Jadranka Kosor) - da više nikada nećemo pitati Beč, Budimpeštu i Beograd za mišljenje, a došli smo u situaciju, da ne možemo gotovo ni o čemu samostalno odlučiti, već i za svaku sitnicu moramo pitati Brisel i njegovu birokraciju.

Slobodno možemo reći da su Hrvati i dalje politički uplašeni, boje se sami sebe, i da su opterećeni poviješću, koju im i dalje pišu agresori i politički neprijatelji unutar same Hrvatske.

“U svome ponašanju – slijedimo mentalitet pobjednika, a ne žrtve! – Dakle, hrvatski narode, glavu gore, ponos gore i ponašaj se, razmišljaj i djeluj kao – pobjednik! Odbaci svoje ponašanje po kojem postupaš u ulozi žrtve. Odgajaj svoje mlade naraštaje u ponosu, dostojanstvu, slavi, a ne u potčinjenosti. Tisućama godina svoje povijesti prebrodio si mnoge Scile i Haribde znane i neznane, i pripada ti moralno pravo da se vladaš kao junak, kao dostojanstvenik, kao pobjednik.

Ne samo da si pobjednik u naravi, postao si i pobjednik u duhu i tako se vladaj, tako zbori, tako misli, tako snivaj, i – kad se probudiš vidjet ćeš i osjetiti slavu svoje Hrvatske i svog hrvatskog naroda, slavu njegovih sinova i kćeri! Slavu žrtve koju si pretvorio u Slavu novog hrvatskog Siona. Jer “Nad Hrvatskom duga sjajna odagnala mrak i tmine! Probudila se Lijepa naša, iz duge more zle sudbine, Budila te zora zlatna, cjelovima Višnji Bog..!” I zato slavi, slavi kćeri Sionska (Hrvatska)”. (Codex moralis croaticum)

Mr. sc. Miljenko Stojić: Biti svoj ili njihov

Kad prolazi jedna godina i kad se želimo osvrnuti na nju kako bismo novu pripremili

boljom, onda bismo zacijelo mogli nabrojiti mnoštvo stvari koje bismo željeli promijeniti. A zapravo bismo trebali zahvatiti samo u temelje da bi onda mnogo toga postalo drukčijim.

Sukladno tomu mišljenja sam da bismo na kraju ove godine OdgovorU novoj godini trebamo biti svoji, pripadati svome Bogu i dobru u sebi, a ne biti njihovi, rekosmo već kakvi.

Ustanimo hrabro i oduprimo se. Ne čekajmo ništa i nikoga. Počnimo najprije molitvom, onom ustrajnom i svakodnevnom, a nakon toga onim što ćemo spoznati u toj molitvi. Upitajmo se zaista sada kada smo se zadnji put pomolili za svoju domovinu i kada smo zadnji put učinili nešto za nju? Tu leži odgovor na sve naše poteškoće i na sva pitanja koja nas salijeću. trebali do kraja odgovoriti čiji smo mi zapravo? Ne odgovaraju nam na to dokumenti koje imamo u džepu, ne odgovara nam na to ni ono što mislimo o samima sebi. Odgovaraju nam na to jedino naši postupci. Budu li oni na visini, ne ćemo se trebati bojati ni za naše gospodarstvo, ni za naš priraštaj, ni za naše sudstvo, ni za naše političare... Uspjet ćemo izgraditi svoju državu, junački je čuvati i sretno u njoj živjeti.

Nažalost trenutno stvari ne stoje kako bi trebale stajati. Popuštamo. Ponašamo se kao gledatelji na nekoj predstavi. Branitelji su dobili bitku na bojnopolju, sada čekamo neke druge »glumce« da pobijede na drugim poljima u ovom drugom poluvremenu. Ne shvaćamo da smo ti glumci mi sami. I događaju nam se neuspjesi.

Nije protivnik jači od nas sve dok vjerujemo u sebe. Tu vjeru ne možemo steći samo svojim snagama, moramo se udružiti sa svojim Bogom. Moramo shvatiti da smo u ratu sa zlom i da tu nema šale. Kraljica Mira nam to odavno govori, a mi nikako shvatiti. Ta što je jugokomunizam sa svime onim što nosi nego čisto zlo, što je ovo što kulja prema nama sa Zapada nego čisto zlo? Nije važno nosi li ljepšu ili ružniju obrazinu, o istome se radi.

Stoga u novoj godini trebamo biti svoji, pripadati svome Bogu i dobru u sebi, a ne biti njihovi, rekosmo već kakvi. Ustanimo hrabro i oduprimo se.

Ne čekajmo ništa i nikoga. Počnimo najprije molitvom, onom ustrajnom i svakodnevnom, a nakon toga onim što ćemo spoznati u toj molitvi. Upitajmo se zaista sada kada smo se zadnji put pomolili za svoju domovinu i kada smo zadnji put učinili nešto za nju? Tu leži odgovor na sve naše poteškoće i na sva pitanja koja nas salijeću.

Kao Hrvati još smo uvijek i bogobožni, i veliki ratnici, i veliki dobri ljudi, i... Protivnici nas se boje i žele to uništiti u nama. Nastupaju dvolično. Preuzeli su medije u svoje ruke i onda nas njima plaše kao nedozrelu djecu umjesto da im ih rušimo.

Pogledajmo zadnji primjer s Predsjednicom i njezinim savjetnikom. Nije ništa kriv, ali mediji to žele i onda ga ona otpušta. Kako misli ići naprijed ako je svjetuju njihovi dvoličnjaci? Očito skroz kriv korak. Kao i srljanje u onaj nesretni Marakeš, gdje ipak nije otišla jer ju je netko pametan savjetovao. Recimo joj to, recimo predsjedniku Vlade da nismo uzalud potpisivali one zahtjeve za referendumom, recimo medijima da nismo njihovi pokorni potrošači.

Hrvatske će biti dok je ima u našim srcima i djelima, priča je samo gubljenje vremena. Pa i ova ako nas ne nadahne na prave korake. Vidjet ćemo što će biti, pred nama je godinu dana. Vrijeme za popraviti stvari ili ih učiniti još gorima.

Kazimir Mikašek Kazo: Vampirski antihrvatski bal

Ponekad odlutam u 90., 91., uronim u te dane slave, junaštva, tuge, krvi i suza, sjetim se epske borbe hrvatskog naroda za slobodu, za državu kakvu smo sanjali stoljećima. Sjetim se svake vijesti, dobre i loše. Vukovara! U ušima mi i danas odjekuje silna dramatika dnevnog javljanja Siniše Glavaševića iz slomljenog Grada, vidim dim iznad zapaljenog Dubrovnika, prizore mrtvih starica i staraca iz okolice Voćina nabacanih na zaprežna kola i upozorenja tv voditelja da nije uputno gledati te scene zločinačkog masakra. Sjetim se i Branimira Dopuđe, pozdrava braniteljima „ma gdje bili“, karte Svijeta na kojoj su se množile točkice koje su govorile koliko nas je zemlja priznalo kao neovisnu i slobodnu Hrvatsku.

Može li se i smije li se to zaboraviti, prebrisati iz duše ta sjećanja mokrom krpom i ne nositi te uzburkane emocije do zadnjeg daha svoga života u vječnost? Rađanje! Stvaranje Hrvatske! Monumentalne okolnosti u kojima se događala sloboda, svakom normalnom biću, čovjeku, političaru, trebale bi biti taj zavjetni ugaoni kamen, svjetionik savjesti, upozorenje prije svake izgovorene riječi i učinjenog djela, putokaz, obveza i prešutna prisega onima koji su za Hrvatsku dali sve najdragocjenije što su imali, svoje živote i živote svojih najmilijih.

Nećemo Vas iznevjeriti, ginut ćemo za Hrvatsku u miru kako ste vi ginuli u ratu, do posljednjeg daha! Prišežemo svojom čašću da ćemo riječju i djelom braniti žrtvu i dostojanstvo svakog mrtvog i živog branitelja koji su kroz našu povijest dali sve za našu Hrvatsku.

Naslušali smo se bezbroj deklarativnih prisega, ali nikada ovakve koja bi trebala biti alfa i omega svake pristojne savjesti! Naslušali smo se predizbornih i izbornih slatkih obećanja, a prije nego pijetao kukurikne u praskozorje, svakog jutra nas izdaju, prevare pa prodaju za Judine škude komad hrvatske zemlje, komad hrvatskog mora, dio po dio hrvatskog pomorskog dobra i neprocjenjive slapove hrvatskih izvora pitke vode. Svakog jutra prije nego pijetao kukurikne pogaze sve hrvatske nacionalne simbole i svetinje, krše nemilice sva etička i moralna načela gazeći tako i mrtve i žive branitelje i mrtve i žive domoljube, uključujući sve one koji iskreno i istinoljubivo žive i žele živjeti svoju domovinu. One koji žele raditi, stvarati!

Nije nam potrebno retrospektivno analizirati svaki detalj posljednja dva i pol desetljeća hrvatskog postojanja kako bismo shvatili o kakvom se etičkom i moralnom srozavanju radi. Dovoljno je baciti pogled na recentne događaje u Gradskoj skupštini grada Zagreba ili otići samo na jedan dan u Hrvatski sabor kako bi se osobno uvjerali što je ostalo od Hrvatske uronivši u nevjerojatnu kaljužu nevjerodostojnosti, prijevare naroda, klijentelizma, nepristojnosti, nepismenosti, političkog torbarenja, samodostatnosti i lakome brige samo za osobne interese, nezajažljivosti radi osobnog prosperiteta i DužnostPrije nego što pijetao kukurikne u praskozorje najavljujući novu veleizdaju, dužnost nam je pogledati se u zrcalo vlastite savjesti i upitati se što danas možemo učiniti za Hrvatsku, za nacionalno zajedništvo, kako bi spriječili barbare da nam još jednom otmu naš hrvatski san. Došašće je vrijeme za pomirenje s vlastitom savješću, to je vrijeme za međusobno pomirenje svih domoljuba. To je vrijeme u kojemu čekamo dolazak Spasitelja kako bi spašeni mogli spasiti vlastitu Domovinu. bogaćenja na račun onih izdani hrvatskih birača, koji su u perfidno smišljenom mafijaškom planu uvijek morali birati manje zlo, a nikada veće dobro.

Je li to slučajno?

Teško je vjerovati u slučajnosti kada su bjelodani monstruozi planovi onih koji Hrvatsku nikada nisu željeli vidjeti kao slobodnu i neovisnu. Teško je vjerovati u slučajnost kada smo svjedoci kako mediji svakodnevno raspiruju plamen mržnje i depresije, kada duhovnu i moralnu propast prihvaćaju i to proglašavaju činjeničnim statusom quo, kada mlade ohrabruju na odlazak iz Hrvatske, kada ekonomsku

stagnaciju proglašavaju uspjehom iako svaka stagnacija na gospodarskom planu znači samo milimetar do novog ponora i recesije. Kreatori ovog pakla uživaju u ovom vampirskom antihrvatskom balu silno želeći poraz Hrvatske nakon dobivenog Domovinskog rata u kojemu nisu sudjelovali, ubijajući na taj način još jednom svakog mrtvog branitelja i civila koji su svoje živote dali na oltar Domovine.

Hoćemo li danas nakon 27 godina od priznanja Hrvatske čekati skrštenih ruku u svom kukavičluku, jadu i nemoći, vječno se opravdavati da nam je netko drugi kriv plaćujući nad sobom? Hoćemo li konačno podignuti glas i progovoriti iz duša naših mrtvih branitelja i kriknuti kao ranjene zvijeri, kako su kriknuli oni koji su svoje živote ostavili na prvoj crti obrane Hrvatske? Jesmo li mi spremni na „žute“ ili „crne“ prsluke, jesmo li spremni priznati da boj za Hrvatsku ni izbliza nije završen? Jesmo li spremni priznati da smo vječni dužnici onima kojih nema, onima koji su sve dali za nas, ili smo ih i mi mrtve spremni izdati ne čineći ništa u kukavičluku vlastitog srca? Imamo li mi barem zrno one hrabrosti kakvu su imali oni?

Prije nego što pijetao kukurikne u praskozorje najavljujući novu veleizdaju, dužnost nam je pogledati se u zrcalo vlastite savjesti i upitati se što danas možemo učiniti za Hrvatsku, za nacionalno zajedništvo, kako bi spriječili barbare da nam još jednom otmu naš hrvatski san. Došašće je vrijeme za pomirenje s vlastitom savješću, to je vrijeme za međusobno pomirenje svih domoljuba. To je vrijeme u kojemu čekamo dolazak Spasitelja kako bi spašeni mogli spasiti vlastitu Domovinu.

Dr. sc. Ivan Poljaković: Dženderizam je glavni uzrok demografskog propadanja

Ovo je vrlo složeno pitanje i teško je na njega odgovoriti na ovako malom prostoru. No, pokušat ću u par riječi reći ono što mislim da je ključno. Možemo govoriti o ekonomiji, sudstvu, politici ili bilo čemu drugom, a možda čak postignemo i uspjeh u narednim godinama, ali ako ne zaustavimo izumiranje Hrvata, onda će i ti uspjesi izumrijeti s nama.

Da bi jedna populacija ostala na istoj reproduktivnoj razini računa se da je potrebno 2.1 djeteta po ženi (obitelji). Hrvatska s prosjekom od 1.40 djeteta spada u zemlje s najvećim negativnim prirastom stanovništva. Čak i Kina, u kojoj je dugo godina na snazi bio zakon o samo jednom djetetu (vlast je zabranjivala obiteljima imati više od jednog djeteta), ima Genderizam Ako nije životni standard, što je onda posrijedi? Izvorni i u suštini jedini pravi uzrok demografskog sloma hrvatskog naroda - kao i

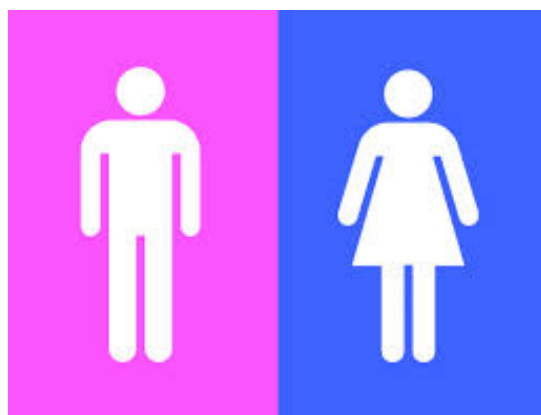

drugih naroda zapadnog svijeta - je gubitak kršćanskih vrijednosti, a kod nekršćana npr. Kineza, Arapa, Indijaca gubitak tradicionalnih vrijednosti koje su također poštivale prirodni zakon. Drugim riječima (koje bi se odnosile na sve narode i vjere), razlog demografskog sloma je prihvaćanje dženderističkih ideja. Iz baze podataka Svjetske banke možemo vidjeti da pad nataliteta počinje 1965. godine što se poklapa s prvom velikom pobjedom dženderista, tj. s prihvaćanjem kontracepcije u društvu. veći prosjek (1.62) od Hrvatske. Dakle, stvar je vrlo jednostavna, narod koji ima prirodni prirast manji od 2.1 izumire. Kada će određeni narod izumrijeti ovisi o veličini tog naroda, te veličini negativnog prirasta i dužini tog perioda.

Sva rješenja demografskog problema koja sam do sada čuo uglavnom se svode na povećanje životnog standarda, na ovaj ili onaj način. Povećanje životnog standarda je poželjno, međutim, ono neće doprinijeti demografskom oporavku. Za sve ove godine dok slušam rasprave o demografiji nisam nijednom čuo da je netko rekao istinu, tj. postavio pravu "dijagnozu". To samo pokazuje koliko više nismo sposobni kritički razmišljati, koliko su nam dženderisti isprali mozak. Ekonomski standard građana nema ništa s demografskim rastom. Nekada su narodi bili puno siromašniji, a ipak su imali puno više djece. Nakon Domovinskog rata 1996. godine otišao sam na Novi Zeland. To je bogata zemlja u kojoj je socijalna pomoć veća nego kod nas prosječna plaća. Međutim, oni imaju također negativni prirast stanovništva. On iznosi 1.87, a bio bi puno manji, manji i od Hrvatske, da ne uvoze svake godine 50 tisuća imigranata koji uglavnom imaju više od dvoje djece.

Ako nije životni standard, što je onda posrijedi? Izvorni i u suštini jedini pravi uzrok demografskog sloma hrvatskog naroda - kao i drugih naroda zapadnog svijeta - je gubitak kršćanskih vrijednosti, a kod nekršćana npr. Kineza, Arapa, Indijaca gubitak tradicionalnih vrijednosti koje su također poštivale prirodni zakon. Drugim riječima (koje bi se odnosile na sve narode i vjere), razlog demografskog sloma je prihvaćanje dženderističkih ideja. Iz baze podataka Svjetske banke možemo vidjeti da pad nataliteta počinje 1965. godine što se poklapa s prvom velikom pobjedom dženderista, tj. s prihvaćanjem kontracepcije u društvu.

Kontracepcija je oduvijek postojala, ali se tih godina prvi put u povijesti počela prihvaćati kao opće društveno prihvatljiva norma. Tako upravo 1965. godine počinje izumiranje zapadne civilizacije. A civilizacije su u povijesti izumirale uvijek kada se društvena zajednica moralno izopačila. Prema gore spomenutim podacima 1964. godine natalitet je bio 5.08 rođenja po ženi na svjetskoj razini, a onda počinje sunovrat sve do 2.43 za 2016. godinu (zadnja godina koja je uključena u statistiku). To je još uvijek pozitivan prirast, ali samo zahvaljujući arapskim zemljama (3.33), Srednjem Istoku i

Sjevernoj Africi (2.77), te Južnoj Africi (4.85). U negativnom prirastu na prvom mjestu je centralna Europa i baltičke zemlje (1.45), a zatim Europska Unija (1.57). Sjeverna Amerika je na 1.78, a Južna i Srednja Amerika je na 2.06. A svi političari, politolozi, demografi i drugi "stručnjaci" koji neprestano frfljaju o povećanju životnog standarda kao preduvjeta za demografski rast neka pogledaju tablice na dnu prikaza. Najbogatije zemlje imaju najniži prirast (1.68), a najsiromašnije zemlje najviši prirast (4.63).

U Hrvatskoj je od 2008. do 2018., za samo deset godina, broj negativnog prirasta pučanstva s -8.000 narastao na -18.000, više nego dvostruko. Dovoljno je malo matematike da izračunate kako za stotinjak godina više neće biti Hrvata ako se takav trend nastavi. Upravo su tragikomične mjere koje Vlada poduzima u svezi s demografijom. Donositi mjere za demografsku revitalizaciju i istodobno promovirati dženderizam, isto je kao donositi mjere za očuvanje pitke vode, a istovremeno stavljati otrov u njene izvore.

Rješenje naravno postoji, ali bi mi trebalo puno više prostora da o tome elaboriram. No, ukratko ću samo reći da dokle god se u Hrvatskoj ne stvori jedna politička snaga kojoj dženderisti još nisu isprali mozak, neće se ništa promijeniti.

Davor Dijanović